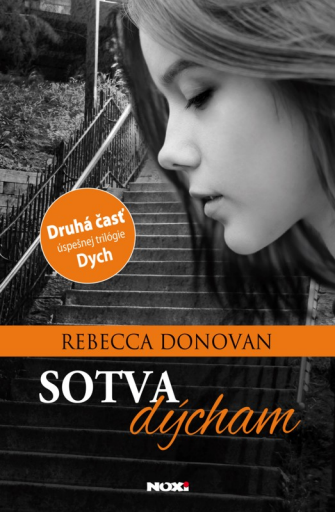

Druhá časť
úspešnej trilógie
Dych

REBECCA DONOVAN

SOTVA *dýcham*

NOXI

Titulka
(z predloha prebalu)

Rebecca Donovan
Sotva dýcham

Logo NOXI

Rebecca Donovan
Barely Breathing

Copyright © 2013 by Rebecca Donovan

Translation © 2015 by Mária Stanková

Cover © 2015 by Emil Křížka

Slovak edition © 2015 by NOXI s. r. o.

Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-8111-203-4

Pre moju talentovanú priateľku Elizabeth – hľadanie tých
správnych slov ma priviedlo až k tebe, a našla som tak
perfektnú partnerku a krásne priateľstvo.

PROLÓG

*P*red šiestimi mesiacmi som bola mŕtva. Srdce v mojej hrudi nebilo. Z pier mi nevychádzali nádychy ani výdychy. Už nebolo nič a ja som bola mŕtva.

Nie je ľahké myslieť na to, že neexistujete – nezáleží na tom, ako veľmi som po celé tie roky túžila byť neviditeľná. Tak som sa rozhodla, že na nič z toho myslieť nebudem.

Môj psychológ mi kázal zapísať do tohto denníka všetky myšlienky a pocity. Po mesiacoch, počas ktorých som sa tejto úlohe vyhýbala, som sa rozhodla skúsiť to – možno mi to pomôže konečne zaspať. Pochybujem o tom, ale skúsím všetko.

Úprimne, nepamätám si, čo sa v tú noc stalo. Jediné, čo mám, sú záblesky a momenty paniky, ktoré sa mi vracajú v nočných morách. Ale detaily zmizli. A ja tie biele miesta nechcem zaplniť.

Zobudila som sa v nemocničnej izbe, s tmavou modrinou na krku, neschopná slova. Mala som obvazy na zápästiach, aby chránili odretú kožu. Vykĺbené rameno mi viselo na háku a zlomený členok po operácii som mala v sadre. Neviem, čo sa stalo, že to dopadlo takto. Jediné, na čom mi záleží, je to, že dýcham.

Policajti mi dávali otázky. Doktori mi dávali otázky. Právnici mi dávali otázky. Vždy, keď chceli hovoriť o detailoch, zatvorila som im dvere pred nosom, alebo som odišla z miestnosti. Evan a Sara mi sľúbili, že ani oni pred mnou nebudú hovoriť o podrobnostiach. Síce so mnou v tú noc neboli, ale na súde boli prítomní po celú dobu – bolo to také krátke, ako sa len dalo.

Carol...

I napísať jej meno je pre mňa neuveriteľne ťažké. Prosila o milosť. Nevidela som ju. Nemusela som svedčiť. Nemusela som počúvať výpovede svedkov. Predvolali Saru a Evana, ale ja som to nedokázala – hoci právnici moju prítomnosť vyžadovali.

A George... Z toho mála, čo som zachytila, viem, že tam v tú noc bol. Bol to on, kto zavolať sanitku. Nevzniesli proti nemu obvinenia. Prosila som ich, aby to nerobili. Leyla a Jack predsa potrebujú svojho otca. A teraz... Teraz ani neviem, kde sú. Je mi to tak ľúto. Nemohla som. Bolí ma, keď si na nich pomyslím.

Sara a Evan ma v tú noc takmer opustili. Snažila som sa ich presvedčiť, že som v pohode, ale len čo zbadali moje kruhy pod očami, vedeli, že nie som. Popravde, nechcela som byť sama.

O prípad sa zaujímali aj médiá, ale bol to uzatvorený proces, a pretože som maloletá, záznamy zostali zapečatené (som si istá, že mi pomohol Sarin otec) – takže noviny nemali až tak veľmi o čom písať.

Mesto bolo plné správ o pokuse o vraždu a človek si ani nedokáže predstaviť, aké to bolo, vrátiť sa do školy, alebo stretnúť hocikoho z Weslynu. Šepkanie. Ukazovanie. Pohľady, ktoré ma prenasledovali na každom kroku. Stala som sa morbidnou celebritou – dievčaťom, ktoré prežilo svoju smrť.

Dokonca aj učitelia sa ku mne začali správať inak, akoby čakali, kedy sa zrútim. Skupinka učiteľov, ktorá ma v ten deň videla, je neskutočne opatrná. Práve ich správanie dalo celú vec do pohybu. Oni zavolali úradom skôr, ako hovorili so mnou, a zavolali aj Georgovi, keď som odišla zo školy.

Carol musela zistiť, že volali Georgovi, alebo jej kvôli obvineniu zavolať niekto z úradov. Je to však jedno, pretože sa ma nesmierne túžila zbaviť – už naveky. Už nezáleží na tom, prečo to spravila. Už mi nemôže ublížiť.

Ja ubližujem. Nebudem to popierať. Najmä preto, že tento denník nikto nikdy neuvidí. Môj členok už nikdy nebude ako predtým a neustále mi bude pripomínať, čím som prešla. Snažila som sa uzdraviť a napriek očakávaným následkom som sa po štyroch mesiacoch vrátila do futbalového tímu. Zo začiatku som po každom tréningu či zápase plakávala v sprche. Bolest' bola neznesiteľná, ale teraz ju už takmer neregistrujem.

Nič nevyzerá ako predtým. Nič nie je také ako predtým. Neviem si predstaviť, ako to vysvetlím Sare a Evanovi. Neviem, či to pochopia. A nie som si istá, či to vôbec spravím.

Chcela, aby som zomrela.

Neustále si opakujem, že tu už nie je. Je vo väzení, kde môže ostať navždy, presne tak dlho ako sa jej budem báť. Ale necítim sa v bezpečí. Najmä každú noc, keď zatváram oči a ona je tam, čaká na mňa.

Musím vypadnúť z Weslynu. Ďaleko od tých pohľadov. Ďaleko od tieňov, ktoré ma prenasledujú. Ďaleko od bolesti, ktorá ma ničí vtedy, keď to najmenej čakám. Ešte šesť mesiacov a bude po všetkom. Začnem odznovu, s dvomi ľuďmi, ktorých mám zo všetkých najradšej.

Ale čo sa stane v mojom živote, to sa nedá predvídať, a v priebehu šiestich mesiacov sa môže prihodiť ešte veľa vecí.

1. SKÚSIŤ TO ZNOVU

Je to len sen. Poznám naspamäť ten okamih, keď sa snažím dostať sa z rúk, ktoré ma ťahajú do najtmavších hlbín pod vodou. Ale strach prekonáva rozum a ja kopem tak silno, ako je to len možné. *Je to len sen*, opakuje znovu hlas v mojej hlave a snaží sa ma zobudiť.

Pozerám sa na temnú vodu, dych mi horí v pľúcach. Ruky sa natahujú, doškrabané od nechtov, a ako kopem, zdrapne ma za členok a ťahá ma pod vodu. Keď vidím, ako jej po nechtoch steká krv, obklopí ma temnota. Snažím sa zachrániť sa, no ťahá ma to hlbšie a hlbšie. Vyletí zo mňa kus vzduchu, keď revem od bolesti. Keď som sa nadychovala vo vlastnej smrti, niečo som zacítila na tvári.

Akoby som už ani nespala.

Zalapala som po nádychu, s vankúšom padajúcim z mojej tváre. Udychčaná a dezorientovaná som spoznávala izbu. Sara bola na posteli meravá od strachu, s doširoka otvorenými očami a ústami.

„Je mi to veľmi ľúto,“ zamrmala. „Myslela som si, že ťa počujem hovoriť. Myslela som si, že si už hore.“

„Som hore,“ povedala som a rýchlo som dýchala. S hlbokým nádychom som sa zbavila paniky. Sara zostala šokovaná, aj keď mne už bolo lepšie.

„Nemala som ti ten vankúš hodiť na hlavu. Naozaj prepáč.“ Zatvárila sa previnilo.

„O čom to hovoríš?“ odmietla som jej ospravedlnenie. „Bol to len sen. Som v pohode.“ Zhlboka som sa nadychla, aby som sa prestala triasť, a stiahla som zo seba prikrývky. Boli nalepené na mojom spotenom tele.

„Dobré ráno, Sara,“ povedala som tak normálne, ako to len išlo.

„Dobré ráno, Emma,“ odpovedala konečne bez previnilého výrazu. Vďakabohu, tým sa to skončilo. „Idem sa osprchovať. Musíme sa ponáhľať. O hodinu odchádzame.“ Schmatla svoje veci a odišla.

Snažila som sa pripraviť na tento deň dlhšie ako mesiac. Nepomohlo to. Už len pri pomyslení naň som bola vyplašená. A ten deň je tu.

Hodila som sa nazad do postele a civela som na lesklú bielu oblohu, ktorá zdobila strop, a na ranné slnko schovávajúce sa za snehom.

Pozerala som sa po izbe. Izbe, ktorá so mnou nemala nič spoločné. Obrovská telka visela na stene a v rohu bol toaletný stolík s mejkapom, ktorý v mojom prípade spôsobil viacero veľkých zmien. Na stenách boli fotky usmievajúcich sa priateľov a zdobili ich pôsobivé umelecké diela. Nič nepripomínalo môj život predtým. Bolo to miesto, kde som sa skrývala – skrývala som sa pred názormi, šepkaním a zízanim.

Prečo som tu bola? Odpoveď som poznala. Ak by som mala možnosť, nikdy by som neodišla. Vlastne som nemala kam ísť a McKinleyovci by sa mi nikdy neobrátili chrbtom. Boli jediná rodina, ktorú som mala, a za to im budem navždy vďačná. Ale nebola to tak celkom pravda. Oni *neboli* jediná rodina, ktorú som mala.

Keď zazvonil telefón, Sara bola v sprche. Pozbierala som všetku odvalu, priložila si telefón k uchu a povedala som: „Ahoj.“

„Och. Tak tu si,“ zvolala prekvapene moja matka. „Som taká šťastná, že som ťa konečne zastihla. Ako sa máš?“

„V pohode,“ odpovedala som s tlčúcim srdcom. „Uhm, máš na dnes nejaké plány?“

„Len oslavu s pár priateľmi,“ odpovedala a znela tak trápne, ako som sa cítila aj ja sama. „Počuj, dúfala som, že by sme mohli skúsiť, vieš... Mám na mysli – trávim teraz vo Weslyne dosť času, ak by si niekedy chcela...“

„Mhm, jasné,“ vyhrkla som skôr, než som si to stihla premyslieť. „Budem žiť u teba.“

„Och, mhm, fajn,“ odpovedala neprirodzene naradostene. „Naozaj?“

„Jasné,“ odpovedala som a snažila som sa znieť úprimne. „Vieš, čoskoro odídem na vysokú, takže je lepšie byť spolu, keď sme v jednom štáte, nie?“

Bola ticho, asi sa snažila stráviť, ako som sa k nej pozvala. „Och, áno, to znie skvele. A čo myslíš, kedy?“

„V pondelok sa vrátim do školy, čo tak v nedeľu?“

„Myslíš *túto* nedeľu? Akože – o tri dni?“ Už sa ani nesnažila skryť paniku v hlase. To ma zmiatlo. Ešte nebola pripravená, aby som sa vrátila, alebo áno?

„Bolo by to v poriadku? Nepotrebujem nič, len posteľ alebo hoci aj gauč. Ale ak je toho priveľa... Prepáč, nemala som...“

„Nie... nie, je to perfektné.“ Bola zaskočená tým, čo povedala. „Hm, ešte mám čas pripraviť ti izbu, takže... jasné, v nedeľu. Bývam na ulici Decatur. Pošlem ti adresu v esemeske.“

„Dobre. Takže sa uvidíme v nedeľu.“

„Áno,“ odpovedala matka a v hlase jej stále doznieval šok. „Šťastný nový rok, Emily.“

„Aj tebe,“ opätovala som jej želanie predtým, ako som zavesila. Čumela som na strop. *Čo som to práve urobila?! Na čo som myslela?*

Zhrabla som svoje veci a šla som za Sarou do kúpeľne. Snažila som sa ovládnuť paniku. Počas toho, ako som sa nervovala, som to pochopila. Presne toto som musela urobiť.

„Musím ti niečo povedať,“ začala som, sediac na taburetke vedľa Sarinej mamy Anny, ktorá sa zohrievala šálkou kávy. „Dnes ráno som sa rozprávala so svojou mamou...“

„Je to všetko o čase,“ prerušila ma Sara. „Ignorovala si ju asi tak šesť mesiacov.“

„A čo ti povedala?“ spýtala sa Anna povzbudivo, nevšímajúc si Sarinu narážku.

„No... nastahujem sa k nej túto nedeľu.“ Zadržala som dych a sledovala som, ako novinka zapôsobí.

Sarina lyžička cinkla o misku s cereáliami, ale nepovedala ani slovo.

„Prečo si myslíš, že je to to najlepšie, čo môžeš urobiť?“ spýtala sa ma Anna pokojne, odvádžajúc pozornosť od Sarinho tichého nesúhlasu.

„Je to moja mama.“ Mykla som plecami. „Onedlho odídem na univerzitu a nemyslím si, že ešte dostanem ďalšiu šancu napraviť náš vzťah. Preto som si myslela, že to bude najlepšie.“

Anna prikývla a rozmýšľala o mojom vysvetlení. Sara vstala a energicky podišla k drezu, do ktorého hodila misku, stále neschopná sa na mňa čo i len pozrieť.

„Dobre, Carl a ja sa o tom musíme porozprávať, pretože ťa máme v opatere, kým budeš mať osemnásť. A veľmi rada by som ju stretla skôr, ako padne definitívne rozhodnutie. Dobre?“

Prikývla som. Takúto odpoveď som od Anny nečakala. Nebola som zvyknutá mať rodičov, ktorí sa o mňa skutočne zaujímali, takže som naozaj nevedela, čo na to povedať.

„Rozumiem, prečo to chceš spraviť,“ uistila ma Anna s jemným úsmevom. „Ale dovoľ nám, aby sme sa o tom najskôr porozprávali, dobre?“

„Ďakujem.“ Slabo som sa usmiala. „Veľa to pre mňa znamená – môcť znovu spoznať svoju mamu.“

Sara vyšla po schodoch bez jediného slova. Zhlboka som sa nadýchla, kým som vyšla hore za ňou.

„Dobre, tak to povedz,“ povzbudila som ju jemne, keď tlačila veci na noc do svojho batoha.

„Nemám ti k tomu čo povedať,“ odsekla Sara. Ale mala – trvalo to len trojhodinovú jazdu autom do hotela a deň prípravy, kým to zo seba dostala.

Keď sme sa vrátili do hotela po tom, čo sme boli celý deň pripravené a vyfintené od hlavy po päty, bola som unavená – a to sme ešte ani neboli na párty. Alebo zo mňa možno vysalo energiu to šialené rozhodnutie presťahovať sa k mojej mame. Tak či onak, mala som pred sebou náročný večer.

„Nechápem, prečo sa k nej sťahuješ,“ vrátila ma do reality svojou otázkou Sara, keď mi jemne nanášala riasenku. „Nemali by ste začať... hm... najskôr rozprávaním? Proste ju nemám rada. Opustila ťa, Em. Prečo sa k nej vraciaš?“

„Sara, prosím ťa,“ ticho som ju požiadala. „Musím to urobiť. Viem, že to vyzerá, akoby som všetko komplikovala, ale je to pre mňa dôležité. Ty ma nestratíš ani nič podobné. A ak to bude *hrozné*, presťahujem sa naspäť k vám. Mala by som jej dať ďalšiu šancu.“

Sara sa dramaticky nadýchla. „Stále to nepovažujem za dobrý nápad, ale...“ Na chvíľu stíchla. „Si jeden z najtvrdohlavejších ľudí, akých poznám, a ak to naozaj chceš urobiť, viem, že nemám šancu ti to vyhovoriť. Hm, už môžeš otvoriť oči.“

Otvorila som oči a žmurkla. Riasenka zostala na mihalniciach.

Sara sa konečne rozhodla venovať vlastným očiam. „V pohode. Ži s ňou. Ale nech sa neopováži urobiť nič také nenormálne sprosté, ako keď ťa nechala žiť s tou psychopatkou.“

Potešilo ma, ako ma chcela ochraňovať. „Ďakujem ti. Takže... ako vyzerám?“

„Očarujúco, to je jasné.“ Sara sa tešila zo svojho majstrovského diela. „Idem sa obliecť a budeme pripravené na stretnutie s chalanmi v hale.“

Zobrala som lístok, ktorý na nás čakal po návrate do hotela, a prebehla som zrakom po elegantnom odkaze.

*Drahá Emily a Sara,
dúfam, že ste šťastne docestovali a že ste si užili spoločné poobedie.
Teším sa na naše stretnutie pri večeri. Dohodla som pre vás auto, kto-
ré privezie Evana a Jareda o 18:45, keďže rezerváciu máme na 19:00.
Nepochybujem, že si užijete všetko, čo vás dnes večer čaká!*

*S láskou,
Vivian Mathewsová*

„Dúfam, že ju nestrápnim,“ zakričala som cez kúpeľňové dvere.

„Prestaň byť taká nervózna,“ odpovedala Sara. „Vivian ťa tam naozaj chce. Je to pre ňu dôležité. Dokonca presvedčila Jareda, aby ma tiež zobral, takže tam môžem byť s tebou.“

Zasmiala som sa, lebo som vedela, ako Jared nenávidí podobné ofi-
ciality.

„Tak, čo myslíš? Vôbec si nepovedala, či sa ti páči, ako vyzeráš.“

„Och, hm...“ Postavila som sa pred vysoké zrkadlo a musela som sa usmiať. Bolo to dosť prekvapivé na dievča, ktoré nosí rifle a vlasy v konskom chvoste, dievča, ktoré si ešte stále nevie spraviť mejkap. Jej bledohnedé oči len tak iskrili pod ružovými očnými tieňmi a tmavými mihalnicami. Mala červené líca a jej plné pery potreté leskom sa na mňa usmiali zo zrkadla.

Otočila som sa a za mnou plávali vrstvy šifónu. Nechty som mala bledoružové, rovnako ako vzor na korzete. Sara mi do vlasov zaplietla čelenku v tom istom odtieni a pár zvlnených prameňov mi padalo na krk. Vybrala som posledný kúsok svojho outfitu, zapla som si ho okolo krku a prstami som pohladkala žiarivý diamant presne tak ako v deň, keď mi ho Evan daroval.

Keď Sara vyšla z kúpeľne, otočila som sa k nej s rozpálenými lícami, aby som jej konečne poďakovala za túto neuveriteľnú premenu, ale pohľad na ňu mi vyrazil dych. Zafirovomodré šaty jej obopínali postavu a zvýrazňovali jej krivky v lesklom tanci. Veľké kučery ryšavých vlasov mala sčesané na pravé rameno. Vyzerala... dokonale.

„Jared je v kaši,“ povedala som otvorene. „Sara, vyzeráš neskutočne.“ Nevedela som, prečo ma to tak prekvapuje. Bola právom tým najzvodnejším dievčaťom na našej škole, ale niekedy som na to zabúdala – pre mňa to bola len Sara. Momentálne však nebolo pochyb o jej figúre manekýnky a helénskej krásy.

Žiarivo sa usmiala a červené pery odhalili jej dokonale biele zuby. „Možno je.“

„Sara, prosím ťa, nehovor mi, že sa s ním chceš vyspať,“ povedala som.

„Upokoj sa. Nechcem,“ povedala a prevrátila oči. „Ale to neznamená, že si to nemôžeme užiť.“

Zapípal mi mobil, ktorý odpútal moju pozornosť.

Porozpravala som sa s Carlom a volali sme Rachel. Je milá a viem, že chce to iste. Stretieme sa v sobotu, ale zda sa, že nedela plati.

Sara držala moje sako a tašku s darčekom pre Evana. „Tvoji rodičia mi dovolili odsťahovať sa k nej,“ oznámila som jej.

„No tak dobre, takže je to oficiálne.“ Sara mi podržala otvorené dvere.

„Asi hej.“ Pri tej predstave sa mi obrátil žalúdok.

Bála som sa, že sa mi podlomia kolená, keď sme vchádzali do haly a videla som zadnú časť jeho čierneho obleku. Moje oči hľadali jeho ble-dohnedé vlasy, ktoré však boli namokro uhladené vo veľmi elegantnom účese. Bol zaujatý debatou so svojim bratom a nevšimol si, že sme vošli.

Evan sa zasekol v polovici vety, keď Jared naširoko otvoril ústa. Jared bol v kaši – mal to napísané na tvári, keď k nemu kráčala Sara.

Nedokázala som spraviť ani krok, keď sa Evan otočil. Srdce sa mi zastavilo pri pohľade jeho ocelovomodrých očí a do líc mi stúpila červen, keď sa usmial tým najkrajším úsmevom. Boli to len dva týždne, čo odišiel na lyžovačku, ale z nejakého dôvodu som sa cítila, akoby som ho zase videla úplne prvýkrát.

„Ahoj,“ zašepkal. Chytil ma za ruku bez toho, aby prerušil spojenie, ktoré sa medzi nami vytvorilo, keď sa naše oči stretli po prvý raz.

„Ahoj,“ odvetila som a stále som sa usmievala. Naklonil sa ku mne, aby ma pobožkal, ale Sara nás vyrušila.

„Musíme ísť, aby sme neprišli neskoro.“

„Jasné,“ povedal Evan, ešte stále vyvedený z miery tým, že opúšťame halu ako formálne oblečení ľudia, ktorí idú zrejme na rovnako formálnu akciu. Pomohol mi obliecť si sako. Navliekla som si čierne kožené rukavice, pripravená na januárový mráz, a chytila som ho za ruku.

„Čo to máš?“ spýtal sa Evan, ukazujúc na tašku.

„Prekvapenie.“ Usmiala som sa. Zabíjalo ma, že som musela tak dlho čakať, kým mu to dám.

„Aj ja mám jedno,“ zaškeril sa, keď mi držal dvere.

„Jedno čo?“

„Prekvapenie,“ prezradil a usmieval sa širokým úsmevom, ktorý mi do líc opäť vháňal červeň.

Sadla som si do limuzíny a vybrala si miesto vedľa Sary, lebo sedela oproti Jaredovi. Evan si teda musel sadnúť vedľa brata a nechať tak moju ruku voľnú. Usmievala som sa naňho a ticho sme si vymieňali pohľady chcel-by-som-sedieť-vedľa-teba.

Limuzína odbočila na príjazdovú cestu a následne nám šofér prišiel otvoriť dvere. Reštaurácia s mnohými krídlami a rozsvietenými oknami na každom poschodí vyzerala viac ako honosné sídlo, než ako stravovacie zariadenie.

Zaviedli nás na súkromnú terasu, zasklenú na zimnú sezónu, ktorá nám ponúkla jedinečný výhľad na tmavý, búriaci sa oceán.

„To je skvelé! Ste tu,“ privítala nás Vivian srdečne. Dotkla sa oboch svojich synov, ktorí jej objatie opätovali bozkom na tvár. Po tom, čo nám chalani pomohli z kabátov, obdivovala Vivian mňa a Saru.

„Nádherné,“ tešila sa a obom nám vtisla odtlačok svojich pier na líca. „Podďte. Sadnime si.“

Stuart celú dobu sedel. Odkedy sme prišli, nevenoval nám ani pohľad. Stoicky sledoval oceán a držal pohár s vychladeným drinkom karamelovej farby.

Na Vivianino naliehanie sme si posadali. Ja som si, samozrejme, vybrala miesto vedľa Evana za štvorcovým stolom. Jared a Sara boli oproti nám a Vivian a Stuart sedeli každý na jednom konci. Evan ma chytil za ruku pod vyzdobeným stolom a neustále ma upokojoval.

Začali sme zdvorilostnými frázami. Snažila som sa ich nezúčastňovať, pokiaľ nešlo o otázky alebo poznámky týkajúce sa mojej osoby, ale samozrejme, vždy keď boli namierené na mňa, akurát som mala plné ústa. Sare sa krivilo pery, aby nevybuchla smiechom, čo ma ešte viac znepokojovalo.

Po tom, čo som vystrašená zvládla večeru, ospravedlnila som sa na toaletu a slúbila som Evanovi, že sa stretneme vo foyeri.

Bolo náročné udržať všetok šifón tak vysoko, aby sa nedostal do záchoda. Stála som pred kúpeľňou a uhládzala si sukňu, keď som začula: „Už o tom nechcem hovoriť.“

Zostala som ticho stáť. Nebola som si istá, či mám pokračovať za roh, alebo počkať, kým skončia. Nakoniec som bola šťastná, že som sa rozhodla nepokračovať ďalej, keď som začula slová: „Ona nie je tvoja

budúcnosť, Evan. Je len otázkou času, kým to zistíš. Nechcem, aby si zahodil Yale kvôli dievčaťu, a nieto ešte kvôli *tomuto* dievčaťu.“

„Nerozhoduješ za mňa, otec,“ vrátil mu to Evan. „A nečakám, že ty to pochopíš.“

„Stuart, čo robíš?“ ozvala sa Vivian z diaľky. „Prideme neskoro.“

Zostala som na mieste a opierala som sa o dvere toaliet, aby som neodpadla. Srdce mi bilo ako opreteký. Čo sa to práve stalo? Vedela som, že Stuart je trochu rozhodný, ale netušila som, že to je preto, lebo ma neschvaľuje. Jeho reakcia bola jasná a mne bolo do plaču.

Zahryzla som si do pery a zhlboka som sa nadýchlá, aby som sa upokojila. Potom som prešla za roh a nútene som sa usmievala, keď som videla Evana, ako na mňa čaká s mojím kabátom prehodeným cez ruku.

„Si v poriadku?“ opýtal sa a skúmal moju tvár. Usmiala som sa ešte viac a prikývla som. Strčila som ruky do kabáta, chrptom otočená k nemu, lebo som sa bála, že ma prekukne. Podržal mi dvere a vybrali sme sa k limuzíne. Sara a Jared boli oproti nám, zažratí do debaty o tom, koho považujú za najlepšieho gitaristu.

Evan ma chytil za ruky. „Trasieš sa.“

„Je mi zima,“ zaklamala som a chcela som zatvoriť oči, aby som predišla nechcenej reakcii. Evan ma objal, aby ma zahrial. V jeho náručí som sa trochu upokojila.

„Fiha.“ Sara obdivovala vyvýšené sídlo, keď sa limuzína pomaly mýňala s ostatnými. Od nervozity som mala krče v žalúdku. Cítila som sa, akoby som sa blížila k domu smrti.

„Sú to len ľudia,“ uisťoval ma šeptom Evan. Asi si všimol, že som nedýchala. Nadýchlá som sa, aby som si uvoľnila ramená, a stisla som mu dlaň.

Sú to len ľudia ovešaní šperkami každej farby alebo pózujúci vo frakoch, plní predsudkov a povýšeneckých komentárov. Prešli sme cez skupinu lesklých tiel, žiariacich vo svetle sviečok. Hlasy sa zlievali s hudbou džezovej skupiny z tanečnej sály.

S každým pohľadom som bola uchvátená väčším a väčším leskom.

„Pani Mathewsová, je to tu neskutočne krásne,“ povedala očarená Sara. „Nikdy som nevidela nič také nádherné.“

„Nemyslím si, že moji synovia majú rovnaký názor,“ odpovedala Vivian so žiarivým úsmevom. Evan stískal moju ruku a moje líca nadobúdali farbu. „Vyvinulo sa to oveľa lepšie, ako som čakala. Som veľmi rada, že ste tu všetci so mnou. Musím ísť privítať ešte nejakých hostí, ale ne-

skôr počítam s tancom, Evan.“ Kútiky jej úst sa zvltnili do úsmevu, keď sa jej pohľad stretol so synovým. Podvihla si bledé vintage šaty, ktoré okolo nej viali, a odišla. Vivian so svojimi blond vlasmi zviazanými do francúzskeho drdola bola stelesnením elegancie. Obdivovala som, aká je vždy vyrovnaná, dokonca aj v okamihoch, ktoré by som ja nezvládla.

„O čom to hovorila?“ spýtala sa Sara a pozrela na Evana. „Máš nejaké bláznivé tanečné kroky alebo niečo také?“

Jared sa zasmial a Evan ho výstražne udrel. „Evan je mamin *tanečný partner*. Môj otec odmieta tancovať a ja som na kurze zlyhal...“

„Ty si chodil do tanečného kurzu?“ prerušila Sara s rehotom Jareda.

„Áno,“ Evan sa konečne priznal. „Moja mama zbožňuje tanec. A zdá sa, že som jediný z rodiny, kto jej môže robiť partnera bez toho, aby jej stúpал po prstoch.“ Zazrel na Jareda, ktorý sa naňho tiež zaškaredil.

„Nemôžem sa dočkať, až to uvidím,“ povedala Sara s úškrnom.

Našli sme si box v rohu, ďaleko od živej konverzácie, a riešili sme detaily Evanovej a Jaredovej lyžovačky vo Francúzsku.

„Hm, Em, povedala si už Evanovi tú novinku?“ spýtala sa Sara podpichovačne. Chvíľku mi trvalo, kým som si uvedomila, o čom hovorí, a verila som, že nepokazí prekvapenie, ktoré bolo pre Evana zabalené v taške.

„Nie,“ povedala som pomaly a potom som si uvedomila, čo má na mysli. „Och, tento víkend sa sťahujem k matke,“ poznamenala som len tak mimochodom, akoby som hovorila o nových topánkach.

Jared vôbec nechápal, prečo je to taká veľká novina, ale Evan vyvalil oči. „Čože sa?“ spýtal sa ma.

„Tvoja matka ťa hľadá,“ vyrušil nás Stuart. Evan sa otočil a zbadal Vivian, ako ho všade vyzerá. Keď ho konečne zbadala, zamávala naňho.

„Hneď sa vrátim,“ povedal Evan a odišiel na parket zatancovať si s mamou. Otočila som sa k Sare, tá si však už razila cestu cez dav ľudí spolu s Jaredom, aby nezmeškali predstavenie. Ostala som tam v Stuartovom tieni.

Cítila som, že nemôžem len tak odísť, lebo by to bolo neslušné, takže som sa snažila prísť na to, čo inteligentné by som mohla povedať. Namiesto toho však zo mňa vyliezlo: „To je teda párty, že?“

Pozrel sa na mňa, akoby som hovorila cudzím jazykom, zľahka prikývol a odišiel.

Tak teda fajn, zamrmlala som, obzerajúc sa okolo seba, či moje poníženie malo svedkov. Zamierila som cez masu ľudí k tanečnej sále. Parket

bol plný párov, ale jeden z nich vytrčal. Krúžili dokola s ľahkosťou a gráciou v pokojnom rytme Sinatrovej pesničky, ktorú spieval chudý spevák.

„Panebože,“ Sara zvolala vedľa mňa s pohárom šampanského v ruke. „Oni naozaj vedia *tancovať*.“ Pohľad na to, ako Evan vedie Vivian dokonalým štýlom ruka v ruke, ma zaskočil a ostala som stáť s otvorenými ústami. Jej oči žiarili, ako sa tak vznášali po tanečnom parkete s nohami v dokonalej súhre.

„Nehovoril som to?“ prerušil nás Jared. „Trochu desivé, že?“

„Veľmi desivé,“ odvetila som a uvedomila som si, že je tu veľa vecí, ktoré o Evanovi stále neviem.

Pieseň skončila a v sále zaznel ohromujúci potlesk. Evan sa cítil trochu trápne, zatiaľ čo Vivian sa žiarivo usmievala. V tom okamihu pristúpila k mikrofónu žena s krátkymi sivými vlasmi v čiernych šatách s dlhými rukávmi. Stuart sa pripojil k Vivian a Evan nás zbadal na opačnej strane parketu.

No teda, naznačila som perami, keď ma chytil okolo pása. Mykol plecom, trochu sa zahanbil a presmeroval svoju pozornosť na hovoriacu ženu.

Žena sa venovala cieľom Vivianiných filantropických aktivít v posledných rokoch, ocenila jej výpomoc pri rôznych akciách a pôsobenie vo viacerých organizáciách, pre ktoré obetovala nielen svoj čas, ale pracovala pre ne s vášňou. Pozorne som počúvala a bola som úplne ohúrená všetkým tým, čo Vivian vykonala. Prezentáciu zavŕšil mohutný potlesk. Žena s bielymi vlasmi podala Vivian cenu z krištálu a pobožkala ju na líce.

Opäť začala hrať hudba a my sme sledovali Vivian, ako jej vrúcne gratuluje každý človek v sále. Evan objal matku a po ňom Jared aj Sara. Podišla som k nej, aby som jej i ja pogratalovala. Schytila ma a objala oveľa pevnejšie a dlhšie ako kedykoľvek predtým. Do ucha mi zašepkala: „Som taká šťastná, že si tu s nami.“

Oči mi hned zvlhli, pretože som pochopila, čo tým myslí. Pustila ma a odišla iným smerom za ďalšími slovami obdivu a vďaky.

Evan ma chytil za ruku a viedol ma preč z davu. Ešte som sa nespamätala z toho, čo sa práve stalo, mojím telom zmietali emócie.

„Poďme odtiaľto preč,“ zašepkal mi Evan do ucha.

„Čo? Chceš odísť?“ zmätená som skúmala jeho tvár.

„Hej. Chcem ti niečo ukázať.“

„Dobre,“ odpovedala som, stále veľmi zmätená. Zobrali sme si kabáty a Evan ma vyviedol z dverí bez toho, aby sa s niekým rozlúčil.

2. OHŇOSTROJ

Evan ma viedol po dlhej ceste plnej limuzín a drahých áut. Dorazili sme na parkovisko a ja som zbadala jeho BMW.

„Ako si sem dostal svoje auto?“ spýtala som sa ho podozrieavo. „Priviezol som ho sem predtým,“ povedal mi a zazubil sa na mňa. Vtedy mi došlo, že je to súčasť jeho plánu a toho prekvapenia, o ktorom hovoril, keď sme odchádzali z hotela.

Otvoril mi dvere spolujazdca a vytiahol batoh. Odopol zips a podal mi tenisky. Nechápavo som ho sledovala, keďže som spoznala svoje tenisky, ktoré mali byť u Sary doma, čo znamenalo, že Sara je v tom tiež namočená.

„Predpokladal som, že to bude pohodlnejšie než opätky,“ vysvetlil. Na podlahu auta si medzitým odložil čierne topánky spoločne so smokingovým sakom a kravatou a zaväzoval si šnúrky na teniskách. Sedela som na mieste spolujazdca a prezúvala sa.

Moje predchádzajúce pokusy odhaliť Evanove plány sa končili len malými úspechmi, takže som už vedela, že treba hrať s ním, a to bez zbytočných otázok – teda, pokiaľ by ma nedoviedol na kraj útesu a nežiadal, aby som z neho skočila. Vtedy by som už asi niečo povedala.

Evan znovu našiel moju dlaň a tak sme pokračovali po štrkovej ceste lemovanej lucernami. Moje rameno doňho počas chôdze narážalo a okolo nás víril ostrý vzduch. Obloha bola jasná, takže bolo vidieť mesiac, ktorý nás prenasledoval ako svetlo reflektorov.

Nekráčali sme veľmi ďaleko, keď ma Evan postrčil medzi dva ploty, ktoré oddeľovali susedné pozemky.

„Evan, kam to ideme?“ spýtala som sa vystrašene, lebo som sa obávala, že robíme niečo protizákonné a budeme pri tom prichytení

„Nie sú doma,“ uistil ma. Naše nohy rachotili na ligotavej pokrývke z nedotknutého snehu. Videla som vysokú vilu s dramatickými vežami. Okná boli tmavé.

„Som si však istá, že tam majú alarm alebo niečo také,“ namietla som nervózne sa obzerajúc a čakala som, že sa objavia žiarivé svetlá. Neisto som ho nasledovala po nerovnom teréne. Musela som si trochu zdvihnúť sukňu, aby som ju nevláčila v snehu.

„Prestaň sa báť,“ zasmial sa a ponúkol mi ruku. „Mama pozná ľudí, ktorí tu bývajú – dokonca ich pozývala na dnešnú párty. Sú v Brazílii. Sám som sa s nimi rozprával o tom, čo chcem urobiť, a je im to úplne jedno. Nejdem do ich domu, ani nič také.“

„Určite?“ opýtala som sa s istými pochybnosťami.

„Určite,“ ubezpečil ma Evan ešte raz s úsmevom. „Ver mi.“

Kráčali sme popod dlhý tieň vily až k zadnej terase. Zastavila som sa a zbadala som, že sa tam svieti. „Mám pocit, že si povedal, že tam nikto nie je.“

Evan sa znovu zasmial, pobavený mojimi prehnanými obavami. „*Nie sú tu*. Toto je pre nás. Zaplatil som šoférovi limuzíny, aby zapálil oheň a priniesol naše batohy.“

„Och.“

Na zastrešenej kamennej terase boli pred ohniskom romanticky rozložené dve kreslá. Prenosné reproduktory s mojím darčekom boli nachystané na kraji malého stola. „Páči sa mi to,“ povedala som a nadšene som sa naňho usmiala.

Prešli sme ďalej a zastavili sme sa pred praskajúcim ohňom, kde sme sa vyhrievali v teple. Evan sa postavil za mňa, ruky si ovinul okolo môjho pása a držal ma oproti sebe. Otočila som sa k nemu a na tvári sa mi zjavil smiešny úsmev. „Chýbal si mi.“

„Aj ty mne.“ Zohol sa ku mne. Jeho nos ma studenil na líci, ale jeho dych na mojich perách mi neustále rozohrieval celé telo. Jemne pritisol svoje pevné pery na moje a bozkával ma tak dlho, až kým som nezačala strácať dych. Oči som nechala zatvorené, sústredila som sa len na šepot našich pier.

„Som šťastný, že si dnes prišla,“ povedal natešene. „Viem, že to pre teba nebolo jednoduché, ale pre moju mamu to znamenalo veľmi veľa.“

„Tiež som rada, že som prišla. Nechcela by som zmeškať všetko to, čo povedali o Vivian. Je úžasná. Netušila som to.“

Evan sa ku mne pritisol a pobožkal ma. Rukou prechádzal po mojej tvári. „Chceš darček?“ spýtal sa ma, keď sa odtiahol. Začala som sa smiať, ale neúprimne. Na jeho tvári som videla zmätok. „Nechceš?“